

Kurtlar Sofrası / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Romanlar, Sözlər

написано kitapcy | 23 января, 2025

Kurtlar Sofrası / dedektif hikaye KURLTLAR SOFRASI

Yattığı soğuk zeminde, tavandan yüzüne vuran keskin ışıktan gözlerini açamayan kız, uzun bir kâbusun içinde kaybolmuş olmalıydı. Çok üşüyordu. Gece yatarken penceresini açık unutup unutmadığını düşündü. Hatırlayamadı... Gözünü alan ışığa bakılırsa, belli ki perdeyi de kapatmamıştı. Uyanmak için kendini zorladı.

Önce sağ elinin işaret parmağını hareket ettirdi. Sonra ayak parmaklarını oynattı. Göz kapaklarını aralamaya çalıştı aynı anda. Acele etmedi, nasılsa birazdan annesinin yumuşacık sesini duyacak ve yatağına iyice gömülüp uyuyormuş gibi yapıp

o anın tadını çıkaracaktı. Bir süre bekledi ancak annesinden hiç ses gelmiyordu.

Yavaşça araladığı gözleri parlayan ışıqla sızladı. Bir ağacın gövdesi kadar ağır hissettiği vücudunu kıpırdatamadığını fark etti o an. Tavandaki ışıqla yavaş yavaş gözleri alışırken, burnuna tanıdık bir koku çaldı. İlkokul birinci sınıftayken okulun merdivenlerinden düşmüş ve kolu kırılmıştı. Öğretmenleri ambulans çağırmış ve hastaneye götürülmüştü. İşte bu, o kokuydu. Hastane kokusu. Odasında olmadığına emindi artık.

Başını zorla sağ tarafa çevirdi. Geçenlerde izlediği bir filmdeki ameliyathaneye benziyordu burası. Ortalıkta kimse yoktu. O anda bulanık gördüğünü fark etti. Yine büyük bir çaba harcayarak başını diğer tarafa çevirdi. Feci halde başı dönüyordu. Gözlerini kapatıp tekrar açtı. Mavi fayanslı duvarın önündeki tezgâhta kanlı bir çarşaf duruyordu. Yanında da kocaman bir kutu vardı. Çantaya benziyordu. Yazın piknik yaparken annesinin soğuk kalsınlar diye içecekleri içine koyduğu buzluk çantasını andırıyordu. Çok yorgundu. Göz kapaklarını açık tutmakta zorlanıyordu. Ne olmuştu ki? Neden buradaydı? Hatırlamak için zihnini zorladı.

En son anneannesiyile alışverişe gitmişlerdi. Birlikte hamburger yemişler ve oyuncakçıdan o çok istediği bebeği almışlardı. Annesi işten geç döneceği için hiç acele etmemişler, alışveriş merkezinin neredeyse bütün mağazalarına girmişlerdi. Yetmemiş gibi bir de eve dönerken semtlerindeki pazara uğramışlardı. Sonra...

Başında şimşek hiddetinde bir sancı hissetti birden. Hatırladığı şeyin rüya olmasını diledi. Kalabalık pazar alışverişinden eve döndüklerinde, yeni oyuncağını özenle odasına koyduktan sonra, anneannesine sokağın başındaki çocuk parkında biraz oynamak istediğini söylemişti. Havanın kararmasına daha vakit vardı. Üstelik parkın önünden geçerken bütün arkadaşlarının orada olduklarını görmüştü. Annesi olsa asla yalnız başına parka gitmesine izin vermezdi ama anneannesiy bu konuda annesi kadar katı değildi. "Sadece yarım

saat," demişti, bir yandan pazar torbalarını mutfak tezgâhına yerleştirirken.

İşte o yarım saat içinde olmuştu olanlar. Parka vardığında sadece iki çocuk kalmıştı. Onlarla da pek iyi anlaştığı söylenemezdi. Babasızlığını her fırsatta yüzüne vuran bu iki kızıdan hiç hazzetmiyordu. Her seferinde, babalarıyla geçirdikleri güzel anlardan bahsederken ona imalı bir bakış atarlardı. Bir keresinde "Annen sana yeni baba getirecekmiş, duydun mu?" demişti bir tanesi. Çok sinir olmuştu ama annesine bu sözlerden bahsetmemişti hiç. Tüm bunlar aklına gelince, onlara görünmeden, sessizce oradan sıvışmaya karar vermişti. Ama çok geçti çünkü onu görmüşler ve uzaktan el kol işaretleriyle yanlarına çağırmışlardı. Parkın önünden geçip giderse ona bulaşmazlar umuduyla hiç duraklamadan yürümeye devam etmişti. Arkasına bile bakmadan, hızlı adımlarla sokağın çıkışına kadar gelmiş, ana caddeye ulaşmıştı. Caddenin kenarındaki kaldırımında soluklanmak için durduğunda, yanında bir araç durmuş ve apar topar onu arabaya tıkmışlardı.

Ne kadar tepinse de çare yoktu. Güçlü kuvvetli iki kol onu sımsıkı tutuyor, diğeri de ağzına bir bez bastırıyordu. Gördüğü son şey kararmak üzere olan gökyüzünde parlayan yalnız bir yıldızdı.

Bakışlarını soğuk ve boş odada gezdirdi. Sedye gibi bir yerde yattığını fark etti. Odanın üç tarafını bir yılan gibi dolanan tezgâh ne olduklarını anlayamadığı çeşitli gereçlerle doluydu. Başucundan tavana doğru uzanan metal bir sopanın ucunda serum şişesi duruyordu. Gözleriyle takip ettiği serumun ucundan sarkan ince hortumun diğer ucu kolunda takılıydı. Ne yapmışlardı ona? Neden buradaydı? Evine gitmek istiyordu. Annesini çok özlemişti. Eve geri döndüğünde bir daha asla yalnız başına parka gitmeyecekti. Annesinin yanından hiç ayrılmayacaktı. Soluk bakışları gözyaşlarıyla daha da bulanıklaştı. Var gücüyle hareket etmeye çalıştı. Nafile... Hiç bir çabası sonuç vermiyordu. Boynundan aşağısına beyninden emir gelmiyor gibiydi. Çaresizce soluklanırken odanın

kapısının açıldığını duydu. Aceleyle gözlerini yumdu. Korkudan kalbinin duracağını sandı.

“Fahri! Fahri! Buraya gel!”

Uzaktan bir ses yanıt verdi yanındaki sese.

“Tamam abi, ne bağıırıyorsun? Sen de beni iyice şamaroğlanına çevirdin. Geldim işte. Ne var?”

“Patron aradı. Kızın durumunu sordu.”

“İyi ya, bana niye söylüyorsun? Doktor olan sensin. Kızın durumunu senden iyi bilecek değilim herhalde.”

“Zevzeklik etme ulan, geri zekâlı. ‘Ateşi düşmüyor bir türlü, bu kız akşama çıkmaz, ne yapalım?’ dedim. O da ‘Atın bir yere, başımıza iş çıkmasın,’ dedi. Sen arabayı kapının önüne çek. Yarası kanıyor, baksana. Ben de şunun yarasını tekrar dikeyim. Arabayı da kan gölüne çevirmesin. Sonra da buluruz تنها bir yer.”

“Denize atalım abi. Ayağına da bir taş bağlarız. Kimseler bulamaz.”

“Yok ya, sen ne çok biliyorsun öyle? Cinayet romanlarından mı öğreniyorsun bunları? Kes sesini de dediğimi yap. Ben biliyorum nereye bırakacağımı. Orada onu tillağı gelse bulamaz.”

Gözlerini açmaya yeltenmedi bile. Adam üzerinde bir şeyler yapıyordu ve o hiç bir şey hissetmiyordu. “Yarasını dikeceğim,” demişti adam. Ne yarasıydı ki bu? Geçenlerde düşmüş ve dizi yaralanmıştı. Sağlık ocağındaki hemşire iki dikiş atmıştı dizine. Acaba yine düşmüş ve yaralanmış mıydı? Hiç bir şey hatırlamıyordu ki? Onu zorla arabaya soktukları andan sonrasını hiç bilmiyordu. Sessiz durmalıydı. Zaten başı çok dönüyordu ve çok uykusu vardı. Şimdi bile uyumamak için kendini zorluyordu. Adam ne yapıyorsa, bir yandan da kötü kelimeler edip duruyordu. Gözleri kapalı olduğu halde çok

utanmıştı duyduğu sözlerden dolayı. “Çok ayıp,” derdi anneannesi burada olsaydı. “Küfretmek dünyanın en kötü alışkanlığı,” derdi. Ah keşke şimdi annesinin ve anneannesin yanında olsaydı. Yaşadıkları kötü bir kâbus olsaydı. Artık istese de gözlerini açamıyordu. Anneannesinin şekeri çok yükseldiğinde annesi doktora telefon eder ve “Yarı baygın,” derdi anneannesi için. “Yarı baygın olmak böyle bir şeymiş demek ki,” diye geçirdi içinden. Sarsılarak hareket ettiğini fark etti. Galiba birinin kucağındaydı. Burnuna iğrenç bir koku doldu. Sigara ve ter kokusu karışımı bir kokuydu bu. Aradan biraz vakit geçmişti ki sert bir zemine hızlıca yuvarlandığını hissetti. Yanağının değdiği zeminin ne olduğunu anlayamadı. Arabada olmalıydı çünkü hızla kapatılan araba kapısı sesi duyduğuna emindi.

Ne kadar zaman geçmişti, nereye gelmişti hiç bilmiyordu. Aynı kucak onu bir kez daha kucaklayıp, nemli bir zemine bırakmıştı. Burnuna toprak kokusu geldi. İlkbaharda balkondaki çiçekleri sularken bu kokuyu derin derin çekerdi içine. Öyle severdi ki ıslak toprak kokusunu, annesi görmeden her seferinde minik bir parça toprağı ağzına atıverirdi. Anneannesinin köyüne gitmişlerdi bir keresinde. Orada da yağmurdan sonra bütün köy bu kokuya bürünmüştü.

Esen soğuk rüzgârdan mosmor olmuş dudakları titriyordu. Bedenini hissetmese de soğuğu hissediyordu. Annesinin sıcak kucağını düşledi. Ufacık araladığı gözleri, başucunda duran küçük taşlara takıldı. Köyde akrabalarının çocuklarıyla derede taş sektirdikleri geldi aklına. Bir de annesinin gözleri. Annesinin gözleri kadar gri taşları uyanınca toplayacak ve bir dahaki sefere köye gittiklerinde, en uzağa seken taş onunkiler olacaktı. Ama şimdi biraz uyumalıydı.

“Canım annem seni çok seviyorum...”

Üç gün olmuştu. Tam üç gündür kızını Hayal’den haber alamamıştı.

Evinde öldürölmüş olarak bulunan Gülnaz Ferhan'ın katilinin sorgusu esnasında gelen telefonla dünyası başına yıkılmıştı Feride'nin. Emniyet'in koridorlarını sesiyle çınlatan Feride'nin, sorgu odasının önünde kendini kaybetmeden önce son hatırladığı, Başkomiser Ahmet'in ellerini yakalayıp kızını bulması için ona yalvardığı andı. Gözlerini açtığı hastane odasında da çığlıkları kaldığı yerden devam etmişti. Feride'yi sakinleştirmenin tek yolu vardı; etkili bir sakinleştirici. Buna izin veremezdi. Kızı kayıplara karışmışken onu uyutmalarına izin veremezdi. Sakin görünmek için kendini zorlayarak uyutulmaya karşı çıkmış, sonrasında ne doktorların, ne annesiyle ağabeyinin, ne de Başkomiser Ahmet'in sözünü dinlemiş, apar topar çıkmıştı hastaneden. Kızı kim bilir nerede, kim bilir kimlerin elindeyken o hastane köşelerinde çaresizce bekleyemezdi. Vakit kaybetmeden kızını bulmalıydı. Sokakların yalnız bir çocuk için nasıl büyük tehlikelerle dolu olduğunu daha birkaç saat önce bir sokak çocuğunun ağzından dinlerken hissettiği ürperti, şimdi yerini alev alev yanan bir yangına bırakmıştı. Gerekirse şehrin sokaklarını teker teker dolaşacak ve tüm kapıları tek tek çalacaktı.

Annesinin can havliyle haykırdığı son iki kelime günlerdir beyninde yankılanıyordu. "Hayal kayboldu!" Nasıl olurdu? Nasıl kaybolmuştu? Anneannesinin Hayal'e gözü gibi baktığını biliyordu. Onun yanında kızının emin ellerde olduğunu düşünmüştü her zaman. Ancak nasıl olmuşsa Hayal ortadan kaybolmuştu. Zavallı yaşlı kadının aramadığı yer kalmamıştı. Sonunda Feride'ye haber vermekten başka çare bulamamıştı.

Başındaki şimşekten daha şiddetli ağrıya aldırmadı. Her saniye kızının başına gelebilecek kötölükleri düşünmek yüreğini sıkıştırıyor, nefesini daraltıyordu. Hayal olmadan yaşayamayacağını düşündü tekrar. Başkomiser Ahmet'in odasında, kimbilir kaçınıcı kez zorla oturtulduğu koltuktan kalktı.

"Kızımı bulun Başkomiserim. Ne olur, kızımı bulun!"

"Feride, lütfen kendine gel kızım. Evladını dört koldan

arıyoruz. Teşkilatın bütün birimleri Hayal için seferber oldular. Onu mutlaka bulacağız. Ama sen böyle yaparsan, bir de seninle uğraşmak zorunda kalacağız. Metanetini korumalısın. Lütfen biraz daha sakın olmaya çalış.”

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi Feride. Odada onu sakinleştirmek için ellerinden geleni yapan dostlarına baktı. İlk günden beri yanından ayrılmayan Savcı Cevdet’e, tüm birimleri günlerdir emrine sunan Şefik Müdür’e, Selim’e ve en çok da öz babası kadar çok sevdiği Başkomiser Ahmet’e minnet duyuyordu. Onlara haksızlık etmek istemiyordu ancak elinden de daha iyisi gelmiyordu. Üç gün olmuştu ve sadece üç gün bile, sokaklarda yalnız başına kalmış, on yaşında bir çocuk için bitmeyen tehlikelerle doluydu.

Hayal’i ilk aradıkları yer, Feride’nin eski kocası Celal’in evi olmuştu. Celal yüzünü bile doğru dürüst hatırlamadığı kızı Hayal’in kaybolmasına aşırı tepki vermiş, hatta bunun için Feride’yi suçlamıştı. “Bir çocuğa bakamadın. Sen ne biçim annesin? Kimbilir hangi katilin peşindeyken ihmal ettin çocuğu,” sözü bardağı taşıran son damla olmuş, sinirine hâkim olamayan Selim’i zapt etmekte zorlanmışlardı. Kayıp Çocuklar Büro Amirliği’nden Başkomiser Nihat bu densiz adamı apar topar Emniyet’e almış, sorguda oldukça hırpalamıştı.

Tüm sıkıştırmalara rağmen Celal ısrarla suçsuz olduğunu, kızı Hayal’i kaçırmadığını, nerede olduğunu bilmediğini söylüyordu. Başkomiser Nihat, Celal’in nasıl bir adam olduğunu bilmeseydi, onun bu üzüntüden, endişeden kıvranan hallerine inanabilirdi bile. On yaşındaki kızı kayıp olan bir adamın, bir babanın davranması gerektiği gibi davranıyordu Celal. Acaba Feride’ye ve daha üç yaşındayken terk edip gittiği kızına yaşattıklarından dolayı gerçekten pişmanlık mı duyuyordu?

Sorgu odasından çıkan Nihat’ın, Celal’i daha fazla Emniyet’te tutamayacağını bakışlarından anlamıştı Feride. Bir kez de kendisi konuşmalıydı Celal ile. Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Kızının meçhul ellerde olduğunu düşünmektense, Celal’in

yanında olabileceğine inanmayı istiyordu. Aylar önce bir gece vakti kapısına dayandığı günden sonra ilk kez görmüştü Celal'i. Kumar tutkusunun başına açtığı beladan kurtulmak için son çareyi Feride'den para istemekte bulmuştu Celal. Üstelik de bunu silah zoruyla yapmaya kalkmıştı. Yüzünde o geceye ait zerre utanç bulunmayan Celal, Feride'ye duymak istediklerini söylememişti. Kızını kaçırmamıştı, nerede olduğunu en az Feride kadar merak ediyordu ve onu bulduklarında ilk işi kızını Feride'den almak olacaktı. "Kızım sağ salim bulunsun, başka bir şey istemiyorum," demişti Feride yaşlı gözlerle. Çaresizlikten sarf ettiği bu sözler yüreğini ne kadar acıtsa da, yavrusunun bir caninin elinde acı çektiğini düşünmektense, Celal'in yanında yaşamasına ve onu bir daha görememeye razıydı.

Aynı gün içinde Kayıp Çocuklar Büro Amirliği ve Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü dört koldan Hayal'i aramaya devam etmişlerdi. Her taşın altı kaldırılmış ve bilinen tüm dilenci çetelerine, bütün batakhanelere, şehirdeki evsizlerin uğrak yerlerine, fuhuş yuvalarına, tanınan hırsızlık çetelerine aynı anda baskın düzenlenmişti. Baskınlardan ellerinde onlarca suçluyla bir o kadar da mağdur insanla, kadınla, çocukla dönmüşler ancak Hayal'in izine rastlayamamışlardı.

Hayal'in iki ay önce okul fotoğrafçısının çektiği, saçlarının özenle taranıp iki yanından örüldüğü, başını hafif yana kırarak sevimli yüzüne yayılan gülümsemesiyle süslenen vesikalık fotoğrafı Emniyet'in sosyal medya ağlarında yayınlanmış, internet gazetelerine ilan verilmişti. Tüm çareler ilk iki gün içinde denenmiş fakat sonuç elde edilememişti. Bugün üçüncü gündü ve Feride, Başkomiser Ahmet'in odasının bir köşesinde duran bu koltukta oturmak değil, kızını aramak için sokağa çıkmak istiyordu.

"Anlamıyorum Başkomiserim, şehirde suçlu kalmadı neredeyse. Hepsi ayrı ayrı sorgulandı. Hiçbirisi Hayal hakkında hiç bir şey bilmiyor. Buna sevinmeli miyim, ona bile karar

veremiyorum. Eğer bu kötü adamların tuzağına düşmemişse kızım nerede, sorusu beynimi kemiriyor. Daha kötüsünü aklıma bile getirdiğimde kalbim acıyor. Ya kızım uluslararası bir çetenin eline düşmüşse, ya şu anda çoktan yurtdışına çıkarılmışsa, ya birilerine satılmışsa, ya tecavüze... Allah'ım, dayanamıyorum artık! Bırakın artık beni bu odada tutmayı. Kızımı aramak istiyorum!"

Başkomiser'in odasının kapısına hamle eden Feride açtığı kapının ardında Polis Memuru Aytekin ile karşı karşıya geldi. Aytekin'in yüzündeki endişe gözden kaçacak gibi değildi.

"Ne var Aytekin? Ne var, söyle?"

"Şey, Komiserim. Ben... Yani... Nasıl söylesem?"

"Kızımı mı buldunuz? Söylesene Aytekin. Cevap ver! Kızımı mı buldunuz? "

Aytekin ne söyleyeceğini bilemez bir halde yakasını sıkıca kavramış Feride'ye baktı. Başını Başkomiser Ahmet'e ve Savcı Cevdet'e çevirdi. Çaresizce attığı bakıştan Aytekin'in getirdiği haberin kötü olduğunu anlamışlardı Savcı ve Başkomiser. Aytekin'in yakasını Feride'nin ellerinden zorlukla kurtaran Başkomiser Feride'nin sorusunu yineledi.

"Söyle Aytekin! Artık söyle... Ne oldu?"

"Başkomiserim, Arnavutköy Ormanı'nda bir çocuk cesedi ihbarı aldık. Toprağa gömülüymüş. Ormanda mantar toplayan iki genç bulmuş cesedi. Hemen polis çağırmışlar."

Savcı Cevdet Aytekin'in cümlesini bitirmesine bile fırsat vermeden atıldı.

"Ahmet Başkomiserim, ekibinizi toplayın! Arnavutköy'e gidiyoruz. Olay Yeri İnceleme görevlilerine de haber verin. Feride Komiserim, siz evinize gidin lütfen. Orada işinizi yapamayacak kadar bitkin görünüyorsunuz."

“Bana kendimi öldürmemi söyleyin Savcım. Oraya geleceğim ve işimi yapacağım. Sakin olacağıma dair size söz veriyorum. Beni evime göndererek bana iyilik değil, kötülük edersiniz. Bırakın sizinle geleyim. Üç gündür yaşadığım cehennemden, o toprağın altındaki yavruyu görmeden çıkamayacağımı anlayın.”

Arnavutköy Ormanı’nın sık ağaçlıklı derinliklerinde, Olay Yeri İnceleme ekibinin toprağın altından çıkardıkları küçük kız çocuğunun cesedinin başına çökmüş, gizlice gözyaşlarını akıtan Feride, bu talihsiz yavrunun biricik kızı Hayal olmadığına sevindiği için utançtan kıvranıyordu. Aynı anda da bu ufacık kıza böyle bir ölümü reva görenleri elleriyle parçalama isteği içini yakıp kavuruyordu. Bu, kimliği henüz belirlenememiş yavrunun ailesinin şu anda kendisi gibi endişe ve meraktan kıvrandıkları düşüncesi tarifsiz acılara itiyordu Feride’yi. Çömeldiği topraktan Savcı Cevdet’in sesini duyunca kalktı. Ona söz vermişti, sakın olacak ve işini layığıyla yapacaktı. Bu küçücük bedenini katilini elleriyle yakalayacak ve onu adaletle teslim edecekti.

“Feride Komiserim, iyi misiniz?”

“İyi değilim Savcım. Ama bu işime engel değil. Aksine bu cinayeti işleyeni bulmak için daha da güçlüyüm şimdi. “

Yanlarına gelen Başkomiser Ahmet az önce kendisini bilgilendiren Olay Yeri İnceleme polisinin anlattıklarını Feride’ye de anlatmaya başladı.

“Olay Yeri İnceleme ekibinin işi bitti. Cesedi... Yani, yavruyu otopsi için Adli Tıp’a götürecekler. Elimizde şimdilik kızı sardıkları çarşaftan başka bir delil yok. Çocuğun üzerinde iç çamaşırından başka bir kıyafet yok. Araç lastik izleri ve ayak izleri dün geceki şiddetli yağmurdan sonra kalmamış ama zaten izlerini bıraktıklarını da sanmıyorum. Kızın gömüldüğü yerdeki toprak çok fazla yağmura maruz kaldığı için açılmaya yüz tutmuş. Diğer bölgelerdeki toprağa göre taze eşelenmiş zemin

yağmur suyunu hızlıca çekmiş ve toprakta kaymaya neden olmuş. Başka türlü bu kızı aylarca, hatta hiç bir zaman bulamayabilirdik. Maktul Adli Tıp'ta daha detaylı incelenecek. Ceseti bulan iki delikanlıyı ayaküstü sorguladık. Suriye asıllı gençler ormandan topladıkları mantarı pazar yerinde satıyorlarmış. Şu başında lacivert bere olan delikanlı var ya, işte o anlamış önce topraktaki farklılığı. Biraz daha yaklaşıncaya, toprağın kenarından beyaz bir şeyin parladığını görüp eşelemeye başlamışlar. Ceseti böylelikle bulmuşlar. Aytekin onları Emniyet'e götürecekti. Daha sonra detaylı bir sorgulama yapmayı düşünüyorum. Burada daha fazla durmamıza gerek yok. Baksana, yağmurdan balçığa dönmüş buralar."

Başkomiser'i baş hareketiyle onaylayan Savcı Cevdet, Feride'nin güçlü görünmeye çalışırken nasıl acı çektiğini görebiliyor ve bu durum yüreğini yakıyordu. Onun acı çekmesini engellemenin tek yolu vardı, Feride'nin kendini işine vermesi. Bu yüzden ilk görevi Savcı verdi.

"Feride Komiserim, siz bu güzergâhtan başlayan ve şehre yayılan yolların mobese görüntülerini çıkarttırmak için trafikten yardım isteyin. Selim, sen de Komiser Hanım'a eşlik et. Biz Ahmet Başkomiserim'le Kayıp Çocuklar Büro Amirliği'nden Başkomiser Nihat ile görüşmek için Emniyete geçeceğiz. Yapılan kayıp başvurularında maktulün eşkâline uyan biri var mı, ona bakacağız. Oradan da Adli Tıp'a gideceğiz. Sizinle orada tekrar görüşürüz."

Bunları söylerken Başkomiser Ahmet'e baktı Savcı Cevdet. Feride'nin herhangi bir itirazı karşısında Başkomiser'in kendisini destekleyici cümleler kuracağını umuyordu. Korktuğu gibi olmadı. Feride hiç itiraz etmedi. "Emredersiniz Savcım," der demez, bir yandan Selim'i çekiştirirken, bir yandan da aracına doğru harekete geçmişti bile. Savcı yanılmamıştı. Feride işinin başındayken, sadece katili bulacak kadar değil, aynı zamanda kızını da bulacak kadar güçlü olabilecekti. İçi şimdi daha rahattı.

Akşam olmak üzereydi. Başkomiser ve Savcı, Nihat Başkomiser ile yaptıkları görüşmeden, maktulün ailesi olabilecek birilerine ulaşmışlardı. Yaklaşık bir hafta önce kızı kaybolan bir kadın Emniyet'e başvurmuş ve kızı hakkında kayıp ilanı çıkartılmıştı. Verilen eşkâl ile maktulün eşkâli birbirine uyumluydu. Başkomiser Nihat kayıp kızın ailesine haber verilmesi için görevlendirdiği polise, kadını Adli Tıp'a, cesedi teşhis etmeye götürmesini tembihledi.

Polis Memuru daha kapıdan çıkmamıştı ki Başkomiser Ahmet'in telefonu çaldı. Adli Tabip Kemal otopsiyi tamamlamıştı ve olay yerinde cesedi ilk gördüğü andaki şüpheleri doğru çıkmıştı. Çocuğun bir böbreği yerinde yoktu. Gözlerini şaşkınca açan Başkomiser hüzünlü bir bakış attı Savcı Cevdet'e.

"Çocuğun böbreğinin biri yokmuş Savcım. Aklım almıyor. Ne oluyor bu insanlara böyle. O daha bir çocuk. Kalplerindeki kötülüğü bir çocuğa nasıl böyle vicdansızca bulaştırabiliyorlar. Dünyanın çivisi çıktı. Vicdan, acıma kalmadı hiç kimsede."

"Haklısınız Ahmet Başkomiserim. İnsanoğlu kötülükte sınır tanımıyor artık. Karşılaştığımız vakalarla durumun vahametini ilk bizler görüyoruz. Ben bir Cumhuriyet Savcısıyım ve yasalardaki açıklar ve eksiklikler karşısında benim bile elim kolum bağlanıyor. Taciz, tecavüz, çocuk kaçırma, insan öldürme ve bir sürü suçun cezası ne yazık ki layıkıyla verilemiyor ülkemizde."

Masasında sessizce Savcı ve Başkomiser Ahmet'i dinleyen Başkomiser Nihat derin bir nefes aldı. Kayıp Çocuklar Büro Amirliği'nde öyle vakalarla karşılaşıyorlardı ki yüreği buna daha ne kadar dayanabilirdi, bilmiyordu.

"Ya bu çocuk, bulduğumuz ailenin çocuğuysa. Her öldürülmüş çocuk ihbarından sonra bu ailelerin yüzleri geliyor aklıma. Günlerce bazen aylar ve yıllarca çocuğunu aradığımız bu

ailelere, böyle bir haberi vermenin ağırlığı omuzlarıma yüz tonluk bir yük gibi biniyor. O ana babaların gözlerinin içine bakamıyorum utancımdan. Sadece bu şehirde, her gün bu büroya onlarca kayıp çocuk başvurusu yapılıyor. Şuraya bakın, Feride Komiserimin kızı bile kayıp. Bugün o cesedin Hayal olmadığına sevinirken bir yandan da kimin evladı acaba, diye de düşünmeden edemedim. Bir polisin bile yavrusu böyle kolayca ortadan kaybolabiliyorsa, gerisini düşünemiyorum. Son on yılda yüz binden fazla çocuk kaybolmuş ülkemizde. Bunların çok azı tekrar bulunuyor. Bulunanlarınsa çoğu artık yaşamıyor. Dışarısı adeta kurtlar sofrası ve bu sofraya düşenlerin içinden ilk önce çocuklar telef ediliyor. Savunmasızlar, çaresizler, yalnızlar için bu hayat cehennemden beter.”

Başkomiser Nihat son sözlerini söylerken sesi çatallaşmış, kaşları çatılmıştı. Kendini eli kolu bağlanmış gibi hissediyordu. Bu kız çocuğunu vaktinde bulamadığı için görevini yerine getiremediği hissi yakasını bırakmıyordu saatlerdir. Masasının üzerindeki diğer kayıp dosyalarına kaydı gözleri. En üstte Hayal’in dosyası ve iki yanına dağılmış dosyaların üzerinde elini gezdirdi. Dudaklarının arasından çıkan kelimeler fısıltı şeklinde çıkmıştı.

“Keşke dünyada hiç bir çocuk acı çekmek zorunda kalmasa. Keşke bu yavruların hepsini birden, bir günde bulup ailelerine kavuşturabilsem. Bunu yapamadığım her gün kendimden utanarak başımı yastığa koyuyorum.”

Feride ve Selim Trafik Şube’den güzergâhın bir haftalık mobese görüntülerini temin etmişlerdi. Görüntüleri Emniyet’e gittiklerinde inceleyeceklerdi. Yolda Başkomiser ile yaptıkları görüşmeden sonra Adli Tıp’ın yolunu tutmuşlardı.

Adli Tıp Kurumu’nun en sevmediği bölümüydü morg Feride’nin. Etraf, daha binanın zemin katına inen asansörün içindeyken soğumaya başlardı. Morgun önüne gelene kadarki koridorun

tavanından parlayan floresan ışıkları bile yetmezdi içindeki kasveti dağıtmaya. Ölüm soğuk bir kavramdı, ancak bu mekân ölümün kendisinden bile soğuktu Feride için.

Morgun kapısının önünde küçük bir kalabalık oluşmuştu. Nihat ve Ahmet Başkomiser, Savcı Cevdet, bir Polis Memuru ve başörtüsünü çenesinin altından fiyonk yapmış yaşlı bir kadınla, gözlerinin altı çökmüş, solgun yüzlü, saçları özensizce ensesinde toplanmış genç bir kadın bekliyorlardı.

Zavallı kadınlar ayakta zor duruyorlardı. Belli ki Feride gibi onların da son günlerde başları yastık yüzü görmemişti. İçinde tarifi mümkün olmayan bir sızı hissetti Feride. İnsan, işin ucu kendisine dokununca nasıl da iyi anlıyordu karşısındakinin duygularını. Bu iki kadının neler yaşadıklarını, şu kalabalığın içinde en iyi idrak edebilen Feride'ydı. İçerideki metal dolabın soğuk zemininde sırt üstü yatan kızın Hayal olmadığına şükretmeye bile utanıyordu şimdi.

Kızını bulabilmenin bir yolunu bulmalı, bu yolda başarılı olabilmesi içinse çok güçlü olmalıydı. Başının dönmesine aldırmadı. Damarlarında dolaşan kanın, vücudunu yangın yeri gibi yakıyor olmasına aldırmadı. Mütemadiyen ağlamaktan şişmiş gözlerinin alev alev yanmasına aldırmadı. Kızını bulacaktı. Tek duası, onu bulduğunda bu kasvetli kapının önünde bekleyen anne olmamaktı.

Mesleği yüzünden kızına istediği şekilde vakit ayıramamıştı bugüne kadar. Onun hiç bir özel gününde yanında olamamıştı. Görevi her seferinde kızından bir adım öne geçmişti. Ne uysal bir çocuktü Hayal... Doğum günlerinde pastasının mumlarını üfleyemeden bir katilin peşine düşmek için apar topar giden, okul müsamerelerinde koltuğu her seferinde boş kalan, bayramlarda diğer anneler gibi elini tutup kapı kapı bayramlaşmak için onunla gezmeyen annesine bir kere bile sitem etmemişti. On yaşına kadar ya komşuya, ya dayısına, ya anneannesine emanet edilerek gelen yavrusu, hiçbir zaman işini zorlaştıran bir çocuk olmamıştı. Babasızlığının hesabını dahi

sormamıştı. Henüz üç yaşındayken bile annesinin ağladığı gecelerde boynuna sarılan, minik elleriyle gözyaşlarını silen, en büyük destekçisi olmuştu Hayal, Feride'nin.

Hayal'in kaybolduğu gün annesinin anlattıklarını düşündü. O gün kızı her gün olduğu gibi okul servisiyle okula gitmiş, okul çıkışı yine aynı servis tarafından evin kapısına kadar getirilmişti. Kapıdan okul çantasını anneannesine verip ana caddenin köşesindeki kırtasiye malzemeleri satan dükkândan defter ve kurşun kalem alması gerektiğini söyleyerek apar topar çıkmıştı evden. Anneannesini Hayal'in, sadece iki yüz elli metre uzaklıktaki dükkâna gitmesinde bir sakınca görmemişti. Sık sık o dükkâna yalnız giden Hayal'in bu sefer aradan geçen yarım saat sonra hâlâ eve gelmemesinden endişelenen yaşlı kadın soluğu kırtasiye dükkânında almıştı. Ne yazık ki Hayal orada yoktu. Satıcı, yaklaşık yirmi dakika önce dükkândan alışveriş yapan Hayal'in alacağını alıp sonra gittiğini söylemişti. Dükkânın kamera kayıtları da bunu doğruluyordu.

Ana cadde ile sokağın kesiştiği köşedeki dükkânın hem içeriyi hem de dışarıyı gösteren kamera kayıtlarında, Hayal'in evinin olduğu sokağa değil de ana caddeye doğru yürüdüğünü görünce çok şaşırmışlardı. Görüntüden çıkan Hayal, sadece üç apartman sonra gelen, caddeyi gösteren diğer kameranın açısında belirmemişti. Ne olduysa bu aralıkta olmuştu. İlk günden bütün cadde incelenmiş, bütün esnaf sorgulanmıştı. Ancak olumlu hiç bir bilgi edinememişlerdi. Trafik Şube ile iş birliği yapmışlardı. Bugün yarın yoldan geçen tüm araçların bilgileri ellerinde olacaktı.

Zonklayan beynine dolan sorular Feride'nin yüreğini sıkıştırmaya devam etti. Hayal neden eve değil de caddeye doğru yürümüştü? Dikkatini çeken bir şey ya da biri olmalıydı bu kör noktada. Kızını biri ya da birileri kaçırmış olmalıydı. Ama kim? Ve neden? Fidyeye istemek için olsaydı şu zamana kadar çoktan bir haber alırdı kızından. Üstelik kendisi gibi üç kuruş komiser maaşıyla geçinmek zorunda olan birinden kim fidye isterdi ki? Kızının meçhul ellerde olduğu düşüncesi onu

tüketiyordu.

Düşüncelerinden sıyrıldığında kadınlardan genç olanı cesedi teşhis etmek için içeriye girmişti bile. Feride, duyulan çığlık ve ardından gelen hıçkırık sesinden sonra, ancak önünde dikildiği duvara yaslanarak ayakta durabildi. Zavallı yaşlı kadın ise koridorun köşesindeki sandalyeye çökmüş avuçlarını gökyüzüne çevirmiş, gözleri kapalı dua ediyordu. İçeriden gelen sesleri duyar duymaz daha sıkı yumdu gözlerini. Ağlamaklı boğuk sesiyle dua etmeye devam etti. Yaşlı kadının teslimiyeti, genç kadının feryatları için af diliyor gibiydi.

Başkomiser Ahmet ve Selim Emniyet'e döndüklerinde üzerlerindeki dehşete düşmüş halden sıyralamamışlardı. Adli Tabip Kemal'in anlattıkları halâ kulaklarında çınlıyordu. Aylin'in başına gelenleri ona reva görenler insan olamazdı. Evet, birkaç saat öncesine kadar kimliğini bilmedikleri talihsiz yavrunun adı Aylin'di. Daha on yaşındaydı. Bir haftadır kayıp olan çocuğun, tahminen üç dört gün önce, ameliyatla sağ böbreği alınmıştı. Kanında bulunan maddeler ameliyatın steril bir ortamda yapılmadığını kanıtlasa da ameliyatın yapılış şekline bakılırsa, bunu yapanın uzman bir doktor olduğu kesindi. Yarası iltihaplandığı için ateşlenmiş olmalıydı. Anında müdahale edilmediği için de iltihap tüm vücuda yayılmış ve kanının zehirlenmesine, buna bağlı olarak da çoklu organ yetmezliğine sebep olmuştu. Aylin ameliyattan sonra oluşan bu organ yetmezliğinden ötürü en fazla bir gün daha yaşardı. Ancak ona bu bir günü bile çok görecektik kadar canı ruhlu insanların eline düşmüştü, ne yazık ki. Zavallı çocuğun asıl ölüm sebebi oksijensiz kalarak boğulmaydı. Yani gömüldüğünde yaşıyordu. Nefes borusundan çıkan toprak bunun en belirgin kanıtıydı. Duyduklarından sonra Başkomiser Ahmet Feride'yi, cesedi bulan Suriyeli gençleri sorgulaması bahanesiyle merkeze erken göndermekle çok doğru bir karar verdiğine bir kez daha kanaat getirmişti. Şimdilik Aylin'in başına gelenlerin ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu.

Başkomiser odasına gitmeden önce Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Şubesi'nden Komiser Sinan ile mutlaka görüşmeliydi. Selim ise çoktan Emniyet Müdürlüğü'nün üçüncü katındaki Cinayet Büro'ya ulaşmış, maktulün annesi ve anneannesi ile görüşmek için hazırlıklara başlamıştı bile. Cesedi bulan gençleri sorgulaması biten Feride de raporunu hazırlamış, Selim'in yanında yerini almıştı.

Komiser Sinan'ın odası, Emniyet'in ikinci katında, sekiz odadan oluşan uzun koridorun en sonundaydı. Emniyet'e gelmeden önce Başkomiser Ahmet onu telefonla aramış, evine gitmeden yakalamıştı. Hava çoktan kararmıştı. Emniyet mensuplarından nöbetçi olanların dışında çoğu evlerinin yolunu tutmuştu. Fakat Başkomiser ve ekibi için günlerdir olduğu gibi bu gece de uzun olacaktı. Dikildiği kapının önünde karısıyla kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan ve geç geleceğini haber verdikten sonra usulca tıklattı kapıya.

İçeri girdiğinde Sinan Komiser masasının üzerini çoktan organ mafyası dosyalarıyla doldurmuştu bile. Görüşme, zannettiklerinden de uzun süreceğe benziyordu. Kısa bir selamlaşma muhabbetinden sonra eline aldığı dosyanın kapağını aralarken konuşmaya başladı Sinan Komiser.

“Küçük kız için çok üzüldüm Başkomiserim. İnanın bizim birimde de öyle olaylarla karşılaşıyoruz ki, dilimiz tutuluyor, ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Öyle çok organize suç örgütü var ki ülkemizde, hangisinin ardından koşacağımızı şaşırtıyoruz. Siz de biliyorsunuz, geçen ay birimimizden bir polis memuru, bir operasyon sırasında şehit oldu. Yüreğimiz yandı. Üstelik bu baskından da elimiz boş döndük. Suçluları kıl payı elimizden kaçırdık. Aylarca peşlerinde olduğumuz örgütün arkası da sağlam üstelik. Bunu biliyoruz ancak elimizden hiçbir şey gelmiyor. Adamlar paravan bir şirket kurmuşlar ve tüm yasadışı işlerine yasal bir kılıf uydurmuşlar. Organ mafyası da bu şirketlerden biri haline geldi artık. Yeni bir hastane kuruyorlar, kurdukları hastanenin görünen kısmında halka hizmet verdiklerini savunarak, görünmeyen bölümünde her türlü

pisliği yapıyorlar. Bunu bile bile, arkalarındaki siyasetçiler ya da büyük iş adamları ve kodamanlar yüzünden elimizden çok az şey geliyor. Üstelik halk da bu örgütlerle işbirliği içinde oluyor. Maddi imkânsızlıklar yüzünden isteyerek bu kişilere organlarını satanların listesi sandığınızdan daha uzun. İnanır mısınız, internet üzerinden böbreğini satanlar var. Organ çeteleri bu insanlardan üç kuruşa aldıkları böbreği, ihtiyacı olan kişilere fahiş fiyatlara satıyorlar. Geçen sene bir hastaneye yaptığımız bir baskında, belgelerde sahtecilik yapılarak yasa dışı organ nakli yapıldığını tespit ettik. Akraba olmadıkları halde kâğıt üzerinde akraba gibi gösterip böbrek nakli yapılmış. Bunlar iki tarafın da rızasıyla yapılan nakiller. Ya zorla, kaçırarak yaptıkları?”

Birdenbire sessizleşen Komiser Sinan’ın gözü, üç gündür Kayıp Çocuklar Büro Amirliği ile ortak yürüttükleri Hayal’in soruşturma dosyasına kaydı. Dile getirmekten çekindiği şüphesinden Başkomiser’e bahsedip bahsetmemekte kararsız kaldı. Bugün bulunan kızın akıbeti tüm Emniyet’te konuşuluyordu. Hayal’in de bu çetenin eline düşmüş olabileceği ihtimali vardı. Söze başlayan Başkomiser Ahmet sanki Sinan Komiser’in düşüncelerini okumuş gibiydi.

“Hayal’in de bu çetenin elinde olduğunu düşünüyorsun, değil mi Sinan?”

“Başkomiserim...”

Komiser Sinan’ın sözünü tamamlamasına izin vermeyen Başkomiser Ahmet kararlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Ne yapmamız gerek? Sen onu söyle. Yeter ki Hayal’i bulalım ve hayatının baharında soldurdukları o küçücük kızın katiline ulaşalım. Hayal’in de Aylin’le aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyelim. Şimdi tekrar soruyorum Sinan. Söyle, ne yapmamız gerek?”

Sinan masanın üzerinde duran onlarca dosyanın içinden ikisini eline aldı. Üsttekinin kapağını açıp içinden bir kadının

fotoğrafını çıkardı. Fotoğrafı masaya geri koyup dosyaları Başkomiser'e uzattı.

“Bakın Ahmet Başkomiserim, şu gördüğünüz dosyalar son bir yıldır şüphelendiğimiz, peşlerinde olduğumuz iki çetenin dosyaları. Özellikle kimsesiz çocukları, mültecileri ve kendilerine böbreğini isteyerek vermeyenleri kaçırap zorla böbreklerini aldıklarından şüpheleniyoruz. Üç gündür bu ihtimali de göz önünde bulundurup, Feride Komiserin kızını bulabiliriz ümidiyle bir sürü yere baskın düzenledik, biliyorsunuz. Bu iki çeteye de baskın yaptık ancak adamlar buhar olup uçmuştu sanki. Oysa aylardır peşlerindeydik. Bir açıklarını yakalamamıza ramak kalmıştı. Bu iki çete aslında iki ortak şirket. Şirketler aynı isimli iki ayrı holdingden oluşuyor. İsmi Derman & Yaman Holding. Şimdiki sahipleri, eski mafya babalarından Sansar Veysel ile Öksüz Kadir'in çocukları.”

Sinan Komiser anlatırken, Başkomiser Ahmet de elindeki dosyaların ilk sayfalarında bulunan şirket sahiplerinin fotoğraflarına bakıyordu.

“Babalarının zamanında ufak işlere, küçük çapta kaçakçılıklara, hatta bir ara uyuşturucu işlerine paravanlık yapan şirketler, oğullarının eline geçince kısa süre içinde büyüdü. Değirmenin suyunun artık küçük bir dereden değil, devasa bir okyanustan geldiği açıktı. Benden önceki Komiser onların inlerine çomak soktuğu için şu anda şarkta görevde. On sene önce Amerika'da yapılan bir operasyonla, uluslararası bir yahudi organ mafyası çökertilmiş. Şebeke, Cezayirli çocukları kaçırap Fas'a götürüyor, organlarını çalıp Amerika ve İsrail'de yüzbinlerce dolara satıyormuş. Tabii yakalanmaları bu işin kökünün kazınmış olması demek değil. Dünyanın birçok ülkesinde kolları olduğu düşünülen bu İsrailli mafyanın Türkiye şubesinin bu iki şirket olduğundan şüphelenen eski Komiser, yaptığı araştırmalar sonucu birçok delil elde etmiş. Ancak bulduğu delilleri kullanmasına bile izin verilmeden Erzurum'a tayini çıkmış. Gider gitmez de deliller dosyadan

çıkarılarak, dosya arşivin tozlu raflarına kaldırılmış. Delillerin neler olduğunu öğrenmek için eski komiseri aradım fakat benimle görüşecek hiç bir şeyi olmadığını, onu bir daha rahatsız edersem hakkımda suç duyurusunda bulunacağını söyledi.”

“Akıl alır gibi değil. Emniyet’e kadar sızmışlar yani, öyle mi? Üstelik Komiserin gözünü de fena korkutmuşlar.”

“Biliyorsunuz, o yıllarda Emniyet’e sızmak o kadar da zor değildi Başkomiserim. İktidarın gözü biraz daha açılmasaydı, korkarım tüm Emniyet bir terör örgütünün eline geçecekti. Neyse, konumuza dönelim. Son yıllarda mültecilerin çoğalmasıyla organize suçlarda da çoğalma yaşandı. Kimsesiz ve çaresiz olan bu insanlar her türlü kötülükte kullanılır oldu. Geçtiğimiz sene dokuz yaşındaki çocuğunun kaçırıldığı ihbarı ile Emniyet’e gelen Suriyeli bir kadın sayesinde bu dosyayı tekrar açmaya karar verdim. Bir yıldır ben bu soruşturmayı ekibimden güvenilir birkaç kişi ile gizli olarak sürdürüyordum. Emniyet Müdürü dışında kimse bilmiyor bunu.”

Biraz önce dosyaların birinden çıkarıp masanın üzerine koyduğu fotoğrafı Başkomiser’e uzattı Sinan. Başkomiser Ahmet fotoğraftaki mülteci kadına bakarken merak içinde sordu.

“Kadının çocuğu bulundu mu peki?”

“Evet, bulundu. Ama Kayıp Çocuklar Büro Amirliği bulmadı çocuğu. Annesinin başvurusunu geri çekmesiyle gelişen olaylardan sonra devreye biz girdik. Kadın, Nihat Başkomiser’e ısrarla çocuğun eve kendi kendine geri döndüğünü, ortada bir kaçırma olayı olmadığını söyleyince, Nihat Başkomiser kadının hareketlerinden şüphelenip Sosyal Hizmetler Kurumu’na haber vermiş ve yapılan muayene sonucu çocuğun kısa süre önce bir böbreğinin alındığını görmüşler. Derhal kadın bize getirildi ve sorguladık. Bir süre konuşmak istemeyen kadın sonunda tüm gerçeği anlattı. Ortadan kaybolan çocuğunun kaçırıldığı düşüncesiyle Emniyet’e başvurduktan on beş gün sonra kadının

cep telefonuna bir mesaj gelmiş. Mesajda bir adres verilmiş ve ertesi gün belirledikleri saatte çocuğunu oradan alabileceği yazıyormuş. Adres Tarlabası'nda terk edilmiş bir binaymış. Kadının çocuğu gerçekten de bu binadaymış. Çocuğun yanında bir de not duruyormuş. Notta, polise haber verirse ldrlecekleri yazılıymış."

(devamı var)... Detektiv proza